

Laudate Dominum

"Dicsérjétek az Urat!" - Az Üllői Katolikus Egyházközség lapja. XX. évfolyam 1. szám

Legyetek egy szív, egy lélek!

A 133. zsoltárban ezt olvashatjuk: "Nézzétek, milyen kedves és jó, hogy egyetérésben élnek a testvérek!" Ha megérkeziünk valahová, vagy éppen csak áthaladunk egy helységen, bizonyára megérint bennünket a gondolat: itt emberek élnek együtt, közösséget alkotnak, együtt viselik egymás örömeit, terheit, ismerik egymást, ezernyi láthatatlan szál fűzi őket egybe, egyszóval: összetartoznak.

Így van ez itt is, ahol évszázadok óta éltek keresztény őseink, és ahol most mi, a saját korunkban akarunk tanúságot tenni az összetartozást, a testvéri békét és kiengesztelődést művelő szeretetről. Szent Agoston is erről ír: "Egyenként és együtt is mindnyájan az Ő temploma vagyunk, mivel az egyesekben és mindnyájunk egyetértő közösségében benne méltóztatik lakni; nem nagyobb az összesben, mint az egyesekben, mivel sem kiterjeszkedve nem növekszik, sem szétesztődve nem kisebbedik." (De civitate Dei)

Nagyon fontosnak tartom, ne csak használjuk a szót: szeretet, de jól és helyesen meg is értsük mit jelent, befogadjuk, megéljük és megőrizve tovább is adjuk. Így munkáljuk igazán magunk és a közösségünk javát. Így tehet mindenki valami csodálatosat a szűkebb hazájáért, a tágabb otthonáért. Ha valóban ez a szándékunk, akkor mire kell figyelniünk, mit kell tennünk? Ismét Agoston mondja: "Minden szeretetben erő rejlik, s ez a szerető szívű ember lelkében soha nem tétlen: szükségképpen cselekvésre sarkallja. Szeretnéd tudni, milyen a szeretet? Figyeld meg hová vezet!"

Ezzel a gondolattal szeretném köszönteni a Laudate Dominum lapunk minden kedves olvasóját a kiadvány újjáéledése alkalmából: adja meg a Jóisten mindnyájunknak, hogy egyre mélyebben megtapasztaljuk Isten csodálatos szeretetét, amely bennünk él, és amely boldoggá akar és tud tenni minket és környezetünket.

Üllő, 2022 Mária Magyarok Nagyasszonya ünnepén

Virágh József
plébános

Kórustábor - augusztus 28.

Napközis tábor - augusztus 22-26.

Keresztjárás - szeptember 10.

Miért fontos a kórustábor?

Már 11 éve szolgál a Keresztelő Szent János Kórus templomunkban, ami nem is olyan rövid idő, hiszen ez alatt rengeteg változáson mentünk keresztül. Nagy örömmre még mindig együtt vagyunk, és hol többen, hol kevesebben, mostanság kicsit fiúhiányban szenvedve, de valahogy mégis előre tartva, fejlődve és igazi közösségé formálódva éneklünk Isten dicsőségére.

Pedig nem könnyű egy amatőr kórus élete, nagy kríziseket is átéltünk az elmúlt években. Az, hogy a tagok hétről-hétre eljussanak próbára, nem csak a kedvükön múlik, hanem a munkahely, a családi élet, a járványok is jelentősen befolyásolják. Így természetes módon kialakul egy érdekes rendszer, ami azt jelenti, hogy a karvezető A, B és C hétben gondolkozhat a próbák megtervezésénél. Ez azt jelenti, hogy egy-egy új ütemet, akár három héten keresztül is tanulunk, mire mindenki egyszer megismeri. Ebből adódóan nagyon meghosszabbodik a betanulási folyamat, ami sajnos az öröm rovására megy, hiszen a szőlamprobákban sok a várakozás, ami esetlegesen unalmassá teheti az alkalmakat. Igaz, a lányok jól feltalálják magukat, és a hézagokat csacsogással töltik ki. Máskor viszont a férfikart hallgatjuk élvezettel, de azért ez nem az igazi így. A kóruséneklés legszebb része, amikor együtt megszólal a mű, és még én sem ráncolom a homlokom, hogy hamis. Ezek a pillanatok adják azt a motivációt, ami miatt még mindig járunk próbákra, és vállaljuk, hogy a péntek esténket a hideg templomban töltjük.

Es itt lép képbe a kórustábor! Ez egy olyan lehetőség, amikor a kórusnak esélye van egyszerre több művet is megtanulni a tömbösített próbák alkalmával, és ami talán még ennél is fontosabb az életben maradáshoz, egyre jobb közösséggé válni. Egy közösen eltöltött hosszúhétvége csodákra képes, mert belefér a munka, a játék, a kirándulás, a tábortűz, a fürdőzés is. Családosan veszünk részt rajta, így a gyerekeink is megismerkednek a kórusélet szépségeivel és a

közös éneklés erejével, ami remélem, úgy hat majd rájuk, hogy egykor átvesszik tőlünk ezt a szolgálatot.

Minden táborban igyekszem előre tervezni, és párhuzamosan több olyan darabot megtanítani, amit az évben majd különböző alkalmakkor eléneklünk. Itt mindig belefér az összeéneklés is, mert a próbákra több idő jut, nem kell hazarohanni. Idén nagyszabású tervekkel, de teljesen kimerülten érkeztem Orosházára, meg is fordult a fejemben, hogy semmi értelme még ezt a hétvégét is végigdolgozni, ha ehelyett otthon pihenhetnék. Ám amint megtartottam az első esti férfikari próbát, tudtam, hogy ezért jöttünk, ez az, ami erőt ad. Hihetetlen ügyesek voltak, és az új tagok is sokat lendítettek az összképen. Nagyon remélem, nekik is tetszett, és a szeptemberi első próbán is találkozunk velük. Másnap három hosszú próbát is tartottunk, ebben Mezei Zsófi segített nekem. Míg mi a lányokkal elkezdjük a tanulást, ő elmélyítette a fiúk tudását. Nagyon hálás vagyok, amiért egy páran, ha csak a szombati napra is, de lejöttek, vállalva a hosszú utat és a nehézségeket. Így a soprán, a mezzo és az alt is képviseltette magát. Tehát a lányok is kitettek magukért, velük is nagyon haladtunk.

A sok próba mellett rengeteget fürödtünk, amit a gyerekek kifejezetten élveztek. Este beszélgetéssel kerültünk egymáshoz közelebb, vasárnap pedig megtöltöttük az orosházi templomot, ahol két nagyon megható élményben is részesedhettünk. A jó hangú, fantasztikusan orgonáló fiatal férfi kántor szolgálatában és a papnövendék áldásában, szülei 25 éves házassági évfordulója alkalmából. A tábor egy utolsó próbával zártuk, majd akinek még volt kedve és ideje, csobbant egyet levezetesképpen.

Hálával a szívemben tértem haza, amiért ilyen közösségbe tartozhatunk, és a Jóisten áldását kérem a munkánkra, a kórus minden tagjára és családjaikra!

Rauscherné Horváth Gyöngy

Üzenet Kárpátaljáról

A Kárpátaljai Credo Együttes 2018. március 15-én emlékezetes koncertet tartott az üllői templomban. Ennek kapcsán gyűjtést rendeztek, s a bevételéből hangszereket vásároltak a Ráti Szent Mihály Gyermekotthon javára. Ezt Laza István barátunk személyesen adta át Ráton, a gyermekotthonban.

Amikor nyáron elindultam itthonról még javában tomboltak a mindenkit megrémítő harcok. A kiürült falvainkat ellepő halálos csend, a légiriadók mindent lebénító szirénahangja, a határállomásokon nyűgös gyermekeiket nyugtatgató anyukák, apalátogatás a határ másik oldalára, a valahova siető menekültek sokasága, bizonytalanság, rettegés, a háborút dicsőítő, harsonahangú megmondóemberek, az orwelli propagandát idéző, szinte minden csatornán ugyanazt mutató TV műsorok... De megye, mert menni kell, amikor nagy ritkán lehetőséget kapunk, anyaországi bemutatkozásra. Ilyenkor nagy izgalom fog el, ennek megrázóan egyszerű oka van, mégpedig a HATÁR, a rettegett határ. De ha már átléptük, angyali nyugalom árasztja el lelkünket, az otthon melege érzés.

Ez év augusztus 21-én ismét jótékonyági koncertet szerveztünk Budapesten az említett gyermekotthon javára. Bemutattuk legújabb lemezünket "Templom és iskola – Mindent, vagy semmit" címmel a rákosszentmihályi Szent Mihály templomban, a szentmisét követően. Ennek során az érdeklődő pestiekkel együtt erősödöttünk hitünkben és éreztük az összetartozás reményt adó örömét.

Együttesünk idén tudta megünnepelni 25 éves fennállását. A jubileum alkalmából négynapos zenei fesztivált tartottunk júliusban Balatonbogláron. Elkísért bennünket több, a Credo Alapítvány égisze alatt működő kárpátaljai zenei műhely tagja: 80 fő. Igaz csak azok, akikre nem vonatkozott az ország elhagyását tiltó ukáz. Sajnálatos módon pont a ráti kis árvák nem jöhettek, mert a nevelőszülők - katonakötelesek lévén - tiltólistán voltak....

Végezetül szeretném idézni együttesünk tiszteletbeli tagjának, magyarországi koncertjeink szervezőjének, dr. Tóth Csaba Attilának szavait: "A Credo már a nevében is hordozza, amit vállaltak. Az Isten háta mögöttiséget megélt költők által megírt verseket zenésítik meg. Minden egyes zenészműk egy vallomás a szülőföldről, az ottmaradásról, a kitartásról. Példaadásukkal, kiállásukkal és a hitvallásukkal tanítanak."

Ivaskovics József,
az együttes alapítója, zenészerzője és vezetője

A Szent Jakab út

Idősebb Szent Jakab apostol, János apostol testvére, a Jézushoz egyik legközelebb álló tanítvány volt, aki az apostolok közül elsőként szenvedett vértanúhalált. Sírjához, az észak-spanyolországi Santiago de Compostelába évszázadok óta zarándokok ezrei indulnak útnak évről-évre.

A zarándoklatok kiindulópontja, ahogy az útnak indulás motivációja is számtalan lehet, ahogy a mód is, gyalog, biciklivel vagy akár lóháton, de a cél ugyanaz, az apostol sírját magában rejtő bazilika. Nem találkoztam még olyannal, aki számára ne lett volna maradandó, olykor tényleg életet meghatározó, megváltoztató élmény járni a zarándokok ősi útjait, túljutni akadályokon, találkozni emberekkel, megismerni a páratlan teremtett és épített környezetet, hogy végül sok erőfeszítés után megérkezzen az apostol sírjához. Pontosan úgy, ahogy megannyian azt tették az elmúlt évszázadokban, s ma is, és amely nagyszerű megnyilvánulása az európai keresztény civilizációnak.

A legenda szerint az apostol mártíruma után Ibériába szállított, majd elveszett holttestére 820 körül találtak rá ismét. Nyughelye fölé szentélyt építettek, és megkezdődött a zarándokok érkezése. Az évszázadok során Santiago de Compostela Jeruzsálem és Róma után a keresztény világ harmadik legnagyobb zarándokhelyévé vált, és ezzel párhuzamosan épült fel a ma is ismert bazilika és köré a monumentális város.

Santiago de Compostela az Ibériai-félsziget észak-nyugati csücskén található. Ha belegondolunk földrajzi elhelyezkedésébe, rögtön megérthetjük, hogy valóban szent helynek kell lennie, ha a zarándokok már ezer évvel ezelőtt is Európa minden tájáról, még a Pireneusokat is megmászva gyalogoltak el egészen idáig. Amerika felfedezése előtt úgy tartották, hogy a Santiagótól háromnapos járásra található partvidék a világ vége, ezért is nevezték el Finisterrének, ahova a mai zarándokok is ellátogatnak, miután felkeresték az apostol sírját.

Már a középkorban kiépült rendszere volt a zarándokfogadóknak, de egy zarándoklat hónapokon, sőt éveken keresztül tartó, nehéz és veszélyes vállalkozás volt. Olyan, amelyet csak akkor képes véghezvinni az ember, ha saját magán túlmutató cél vezérli, mozgatja. A mai zarándokok mások, mint a hajdaniak voltak. Könnyebb utazni, a zarándokszállások is komfortosabbak, s az is igaz, hogy a vallási indíttatás már nem az egyetlen oka az útrakelésnek. Fiatalok és idősek, hívők és nem hívők, ki fogadalomból, ki sport kihívásból, ki önmagát keresve, ki pusztán a természetjárás okán, de tömegével indulnak el a különböző, évszázadok alatt kialakult Compostelába tartó zarándok útvonalakon.

A Covid járvány előtt 2019-ben rekordot döntött a Compostelába érkező zarándokok száma, és csaknem elérte a háromszáz-ötvenezeret.

Idén nyáron jómagam is, ismét útra keltem. A Portugália északi részén fekvő Porto városa volt a kiindulópont, hogy onnan két hét és 290 km gyaloglás után érjek Compostelába. A zarándok napirend monoton és változatlan. Korai indulás után 20-25 km gyaloglás a jakabkagylók által jelzett úton, hogy az ebédidő környékén nyitó zarándokszállások valamelyikére megérkezessen aznap az ember. Egy Camino sok mindenre megtanítja a zarándokot. Például arra, hogy mi a valóban fontos, mire van valóban szükség. Egy hátizsákba csak kevés fér, és azt is cipelni kell. Így

gyorsan rájön az ember, hogy 2-3 váltás ruhával és tisztálkodószerekkel lényegében bármire képes. Azt is megtanulja a zarándok, hogy ha a cél világos, nincs olyan akadály, amelyen ne lehetne túljutni.

De a Camino közösséget is kovácsol. Akikkel útközben összehoz a Gondviselés, azokat ugyanaz a cél vezeti, ugyanazokkal a gondokkal kell megküzdeniük nap-nap után, s így gyorsan társakká válnak a bajban is és az örömben is. Mindezt pedig végig az óceán mellett haladó fantasztikus portugál és galíciai tájakon, amelyeknél misztikusabb környezetet elképzelni sem lehet.

Ahogy minden út egyszer véget ér, úgy a Camino is. Talán nincs még egy olyan város a világon, ahová ilyen jó megérkezni, amelynek központjába érve mindig örömmel találkozik az ember. Leírhatatlan érzés az, amikor annyi erőfeszítés után az ember megérkezik a városba és lassan kirajzolódik a bazilika két barokk tornya, amely előtt minden nap, szinte minden percben útjukat befejező zarándokok örvendenek a boldog megérkezésnek. Minden nap van zarándokmise a bazilikában, amelyen még azok is részt vesznek, akik nem hittől vezérelve járták végig a Caminót. Mert itt, az úton azért mindenki megérzi Ady igazságát: „szörnyűséges, lehetetlen, hogy senkié vagy emberé az Élet, az Élet, az Élet.”

Aki teheti, mindenképpen induljon el valahonnan, bárhonnan a Compostelába tartó úton. A jó hír, hogy Magyarországon is lehet caminózni. A végcél a Győrtől nem messze lévő Lébény, amelynek temploma Szent Jakab tiszteletére épült, és ahonnan akár folytatni is lehet az utat egészen Santiagoig. Lehet indulni Budapestről, aki pedig még spirituálisabb élményt szeretne, az Tihanyból indulva Bakonybél és Pannonhalma bencés kolostorainak érintésével is eljuthat Lébényig.

A Camino egyik nagy élménye, ahogy annak kápolnái, templomai, városai mellett haladva, az óceán végtelenségébe vesző tájakon járva azt érezheti a zarándok, hogy maga is belesimul abba az évszázados hagyományba, amelyet elődeink milliói jártak ki, és amelyet így reményeink szerint még sok évszázadon keresztül járnak majd tovább az utánunk jövők.

Gyalogos zarándoklat Máriabesnyőre

Immár hatodik alkalommal indultunk el gyalogos zarándokutunkra, Máriabesnyőre augusztus 13-án. Korán reggel templomunk előtt találkoztunk. Mindenki elmondta, miért is vállalkozik a zarándoklat megtételére, majd kértük Urunkat, hallgassa meg kéréseinket, legyen velünk és mellettünk az út során. Szűz Máriához fohászkodtunk, járjon közben értünk Szent Fiánál.

A városból kiérve, a természet lágy ölén elkezdünk lelki utunkat is. Elmélkedéseinkhez idén Teréz anya imáját a hallgatásról hívtuk segítségül. Isaszegig hat alkalommal álltunk meg Teréz anya szavait meghallgatni, melyet csendes elmélkedés, imádság, ének követett.

Ebben a zaklatott világban a vírus, a háború, a válság minden embert megvisel valamilyen mértékben. A csend és imádság révén, legbensőnkbe mélyülve kerestük és fedeztük fel Isten jelenlétét, próbáltunk Őrá hagyatkozni, hagyva, hogy vezessen földi zarándokutunkon. Természetesen nem hiányzott a jókedv, a vidámság sem, nagyon jókat viccelődtünk, és beszélgettünk egymással. Az időjárás idén is éppen megfelelő volt.

Isaszegen egyházközségünkől gyerekek is társultak hozzánk. Innen a Mária úton haladtunk tovább. Imáinkkal az országos közös célért, a békéért könyörögtünk.

A máriabesnyői bazilikához fáradtan, izzadtan, porosan értünk, de szívünk lelkendezett, végre uticélunkat elértük. Énekelve vonultunk a templomhoz, köszöntve a besnyői Szűz Máriát és az Ő szent Fiát, Jézust. A bazilika plébánosa örömmel, jó szívvel üdvözölte csapatunkat, tiszteletünkre még a harangot is megszólaltatta. Alkalmunk adódott arra is, hogy az út porától megtisztítsuk magunkat, lelkünket is megújítva, tiszta ruhába öltözzünk. Zarándokutunk csúcspontja az este hétkor kezdődő szentmise és az azt követő körmenet volt.

Hatalmas élmény, mikor az emberek egymás mellett közös célért, egymásért zarándokolnak.

Mészáros Olivér

Szent Rita Imacsoportunk kirándulása, zarándoklata

Jónéhány éve már, hogy minden hónap első szombatjának estéjén összejövünk, és egy órát imádsággal töltünk. Ezeken az alkalmakon a templomban, a szentségi Jézus közvetlen közelében fohászkodunk Mennyei Atyánkhoz, hálát adunk örömeinkért, megfogalmazzuk egyéni kéréseinket, szándékainkat, és együtt dicsőítjük az Istent. Községünk némrégen felvette a Szent Rita Imacsoport nevet, mivel ő az a szent, akihez a leghetetlenebb ügyekben is fordulhatunk.

A hosszú téli borús napok után elterveztük, hogy kicsit kikapcsolódunk, és elmegyünk kirándulni és zarándokolni egyben, hogy újra együtt lehessünk, és együtt imádkozzunk a szent helyeken. Kis közösségünket ezáltal jobban összekovácsoljuk, hitünket jobban megerősítjük.

Elindultunk tehát Kármelhegyi Boldogasszony napján, július 16-án, szombati napon. A találkozó reggel nyolc órakor az üllői Keresztelő Szent János templom előtt volt. Mindenki örömmel és boldog arccal érkezett. Tervezett utunk autóval Dömösig, onnan gyalog. Dömösön kicsit felfelé, a domboldalon vezetett utunk, mert először a prépostsági romokat szerettük volna megnézni. Az egykori templom ma 1000 éves ökumenikus imahely. Lementünk a szépen restaurált altemplomba, ahol az idegenvezető elmesélte Dömös történelmét, beszélt a templomról, a királyokról. Megtudtuk például, hogy ezen a helyen Könyves Kálmán király megvakíttatta az ellene lázadó Álmos herceget és kisfiát, hogy alkalmatlanok legyenek az uralkodásra. Ám később a gyermeket mégis királlyá koronázták, aki II. Vak Béla néven vonult be a történelembe.

Majd lementünk megnézni a templom pincéjét, amely sejtelmes, sötét és hideg volt. Utunk ezután a Visegrádi-hegységben lévő Szentfa kápolnához vezetett, ahol a libapásztor lányoknak megjelent Szűz Mária és még több embernek is, aki itt megfordult. Csodás gyógyulásokat emlegettek az emberek, akik itt jártak. A túraútvonalon mentünk, kis patakon át. Csodaszép napos időnk volt. Odaérve először a kápolna előtt imádkoztunk, aztán meguzsonnáztunk, majd otthonról hozott sütivel kínálgattuk egymást. Beszélgettünk kicsit, mindenki felszabadult és jókedvű volt. Leültünk a csodatévő padra, ahol a Mária jelenést látták, és gyógyulást hozott annak, aki itt ült. Majd együtt elimádkoztunk a rózsafüzért, énekeltünk, hálát adva a jó Istennek, hogy itt lehettünk. Visszaindultunk az autókhoz, és hazaindulás előtt megnéztük a csodálatos Duna-kanyart.

Ez a kirándulás, zarándoklat nekem és remélem a többieknek is csodálatos élményt, feltöltődést, erősebb hitet, reményt adott a további keresztény hitélet folytatásához. Minden percét élveztem, mert éreztem, hogy Isten kísért bennünket az utunkon.

Nyéki Tiborné

Szakralitás a szőlőhegyen

Lapunk megjelenésének időpontja egybeesik a szőlőszüret időszakával, amely a Kárpát-medence borvidégein hagyományosan általában valamely jeles naphoz kötődik, jellemzően Szent Mihály napja (szeptember 29.) és Simon-Júdás napja (október 28.) között kezdődik.

Ilyenkor a bortermelő közösségek apraja-nagyja a szőlőben sürgölődik. A szüret sokszor fáradságos, gyakran azonban vidámsággal kísért társasmunka, amelyet a katolikus közösségekben áthat a szakralitás. Ennek legfőbb oka, hogy a bor a keresztények számára Krisztus vére, az új szövetség jelképe, vagy ahogy Hamvas Béla írja A bor filozófiája című esszéjében, „először a víz borrá változik, másodszor a bor vérré változik. A víz az anyag, a bor a lélek, a vér a szellem. Az anyagból lélek, a lélekből szellem, ez a dupla átalakulás, melyet itt a földön át kell élnünk.” Nem véletlen tehát, hogy e misztériumhoz kapcsolódóan a szőlőhegy is szakrális térnek tekinthető, amelynek látható jelei vannak.

Mindenekelőtt a szőlőhegyek és a szőlővel kapcsolatos foglalkozások (szőlőművesek, kádárok, kocsmárosok) védőszentjeire, a tiszteletükre emelt patrónusszobrokra és kápolnákra gondolhatunk. E védőszentek kultuszai az ellenreformáció időszakában, a 18. században terjedtek el Magyarországon.

Elsőként a középkori eredetű védőszentről, Szent Orbánról (más névváltozatban Urbán) kell röviden szólni. Eredetileg Szent I. Orbán, a Kr. u. 2-3. században élt pápa és Szent Langres-i Orbán, a Kr. u. 4-5. században élt püspök kultuszának összekapcsolódásával keletkezett a 9. század környékén. Tiszteletére a szőlőhegyeken szobrot, kápolnát emeltek, képét ráfestették, ráfaragták a borsajtóra, hordóra. Ilyen hordóvégek a soproni és győri múzeumban is láthatók.

Szent Orbán szőlőhegyi patrónusszobrához neve napján, május 25-én számos érdekes katolikus népszokás kapcsolódott, amelyek olykor profán szokáselemekkel egészültek ki.

A népi kalendárium Orbánt az utolsó fagyosszentnek tekintette, s attól függően, hogy azon a napon milyen volt az időjárás, a szőlő- és bortermés eredményét is megjósolták. A szőlőtermelő

közösségek neve napján körmenetben, olykor fűvőszenekar kíséretében keresték fel szobrát. Ha az idő jó volt, akkor megkoszorúzták, fölvirágozták, borral öntözték meg, a kezében tartott edénybe friss cseresznyét raktak. Ilyenkor gyakran zengett a muzsika és szólt a nóta. Ha viszont rossz, fagyos volt az idő e napon, akkor a szobrát kövekkel dobálták, leköpdösték, botjukkal ütlegelték, a csatáljai németek pedig "drink Urban, drink Urban" kiáltással a feneküket verték a szobor felé.

A Duna-Tisza-közi Hajóson Szent Orbán Borrend működik, s 2022-ben, már 31. alkalommal rendezték meg az Orbán-napi ünnepséget. A külhoni magyarok lakta térségekben is jelentős a kultusz, Szent Orbán Borlovagrendet szerveztek a vajdasági Horgoson és a felvidéki Viten egyaránt.

Szent Orbán szobra (Etyek)

A másik kiemelkedő patrónus Szent Donát, kinek kultusza Arezzo-i Szent Donátra (latinul Donatus), a Kr. u. 4. században mártírhaltalt halt püspökre vezethető vissza.

Egyszer mise közben, áldoztatáskor támadták meg a pogányok, kiütötték kezéből az üvegkelyhet, amely összetört. Donát imádságára a kehely összeforrt, de egy kis darabját az ördög elvitte. A szent vér, mely visszakerült a kehelybe, nem folyt ki a lyukas kehelyből.

Ünnepnapja augusztus 7. Számos borvidék védőszentje, különösen az elemi károk (villámcsapás, jégeső) ellen

fohászkodnak hozzá.

Kultusza a rajnai borvidéken a legerőteljesebb, de Magyarországon is kialakultak hagyományai. A kultusz elterjedése a jezsuita barokkal, az általa ihletett főúri jámborsággal függ össze.

Szent Donát ünnepét több közösségben időjárás-jósló napnak tartották. Budán 1724-ben Szent Donátot választották a város védőszentjévé. Egerben a jégeső és a mennydörgés elkerülése érdekében fohászkodtak hozzá. A szőlőművelő polgárság kérelmére Székesfehérvárott a középkor óta művelt szőlőhegyén, az Öreghegyen 1733-ban építették fel a Szent Donát-kápolnát, amelyhez a második világháború előtt minden Donát-napon körmeneten vonultak az öreghegyiek.

A 18. század elején Kolozsváron a szőlőkkel borított Hója hegyvonulatra barokk stílusú Szent Donát-szobrot állítottak, mely máig fennmaradt. Erről kapta nevét a Donát út, majd az egész negyed. A csallóközi Gútor községben 1770-ben állítottak oszlopra Szent Donát szobrot, azóta a falu védőszentjeként tisztelik, és egyházi ünnepe utáni vasárnap tartják a falu búcsúját is.

A móri borvidéken Csókakő 1772-73-ban épült templomának is Szent Donát a védőszentje. A II. világháborúban kiegézt templom oltárképe, amelyen Szent Donát áldó-védő kezét szép szőlőtőkék fölé terjeszti, egészen új, 1986-ban festette a mezőkövesdi Takács István. Csókakőn ma is két napig tart a Donát-búcsú: az augusztus 7-e utáni vasárnap van a vidékiek búcsúja, nagymisével, a meghívott vendégek számára adott ünnepi ebéddel. Búcsúhétfőn tartják a csókaiak búcsúját, a falu búcsúját. Ekkor is ünnepelnek, a munkahelyekre sem mennek be, szabadságot kérnek.

A két legfontosabb patrónuson kívül a pannóniai születésű Szent Márton (november 11.), továbbá Szent Vencel vértanú király (szeptember 28.), Olajbafőtt Szent János apostol (május 6.), Szent Miklós püspök (december 6.) és Szent Péter és Pál apostolok (június 29.) emléknapján vagy szüretkor tartottak népszokásokkal átszőtt vallásos ünnepeket és körmeneteket szerte a magyarországi borvidékeken, kiemelten a Dunántúlon.

Tata – Márianosztra gyalogos zarándoktábor

A Katolikus Karitászt szervezésében ifjúsági gyalogos zarándok úton vettünk részt egy maroknyi csapattal az iskolánkból. Tizenegy évesen 90 km 5 nap alatt festői tájakon, kegyetlen emelkedőkön át, lelki programokkal és rengeteg élménnyel. A Tata és Márianosztra közti útvonal rendkívül változatos, bővelkedik különlegesen szép természeti helyekben, csodálatos erdőkben, ám a gyönyörű panorámákért meg is kell küzdeni: ezen az útvonalon van a legtöbb hegy és színtemelkedés.

Az útvonal a kiépített turistautakon túl több zarándokutat is érint: a Szent Jakab zarándokutat, a Mária utat és a Gyöngyök útját. Az útvonal mentén több szerzetesközösség működik: Péliföldszentkeresztben a szaléziaiak, Esztergomban a ferencesek s Márianosztrán az egyetlen magyar alapítású rend tagjai, a pálosok, akiknél útközben a zarándokcsoportok erőt is meríthetnek.

Amikor az első nap Tatára értünk, egy rövid városnézéssel indítottunk. A tónál kacsákat etettünk, a párapu alatt bohóckodtunk. A helyi gimiben matracokon aludtunk, ami mindig egy jó móka. Másnap reggel elmentünk reggelizni, utána pedig a templomban tartottak nekünk egy kis áhitatot. Körbevezettek minket a templomban, majd indultunk is Vértestolnára, ami 15,7 km. Utunk végig dombnak fölfelé ment, aminek nem örültünk annyira. Mikor fölértünk, kárpótolt minket a csodálatos panorama. Tartottunk csendes szakaszt, mellette pedig énekekkel és beszélgetésekkel bíztattuk egymást.

A településre beérve díszes pincéket láttunk. Igaz, csak kívülről, de gyönyörűek voltak így is. Másnap Péliföldszentkereszt felé vettük az irányt, 21,7 km várt ránk. Ismét gyönyörű tájakon mentünk keresztül, ezen a napon is hegyre fel, és hegyről le vezetett az utunk. Szerintem ez az út bizalmat ad az embereknek, és nem csak azért mész el, hogy másoknak bizonyíts, hanem hogy magadnak is, és találkozz az Úrral. A Szalézi Rendházban betekintést nyerhettünk a szerzetesek estéjébe. Először a templomba mentünk, ott kaptunk egy kis információt, hogy mit, mikor és hogyan csinálnak. Bár nem a szerzetes kolostorban aludtunk, hanem zarándokszálláson, így is élvezetes volt az este.

Reggel Kesztlőre indultunk, 26 km volt a napi terv, de az öcsém előző napi bokasérülése miatt csak a felét tettük meg gyalogosan, a többi kiváltottuk busszal. Az így megspórolt 3-4 órát a Dorogi-tóban hűsölve töltöttük, ami még a testvérem bokáját is meggyógyította. Az erdészház zarándok fogadóban aludtunk, ami mindenki szerint nagyon jó volt. Kesztlőcön eljött hozzánk Zsófi, aki az egész útvonal felelőse, és mellette minden évben végigjárja ezt az utat a kutyájával, Csipkével. Este egy órás áhitatot tartottunk kint az udvaron, mellette beszélgettünk és játszottunk is.

Reggel a tegnapi fürdéstől megújulva és felfrissülve vártuk az utolsó két napot. Esztergom következett, 21,3 km. Útközben érintettük Pilisszentléleket, ahol éppen forgatták a "Mi kis falunk" című sorozat egyik részét. Izgalmas élmény volt látni néhány szereplőt és jelenetet a forgatásból.

Az estében az volt a legjobb, hogy városnézés után átruccantunk Szlovákiába. Kb. 10 percet tartózkodtunk ott, de mégis voltunk külföldön is. Piacon is voltunk, az egyik árustól kaptunk friss füstölt sajt és házi kecskesajt kóstolót. Nagyon finom volt. Este itt is tartottunk áhitatot, utána dinnyét ettünk, limonádét ittunk.

Az utolsó napon Márianosztrára indultunk, és 21,3 km után végül megérkeztünk. Útközben nagy élmény volt átkompolni a Dunán. Este elmentünk a Bazilikába, ahol öcsém, Ágoston az atya összes teológiai keresztkérdését meg tudta válaszolni. Büszkék voltunk rá. Pont visszaértünk a szállásra, amikor hatalmas villámlás és dörgés közben feltámadt a szél, és elkezdett szakadni az eső. Nehéz éjszakánk volt, hiszen végig vihar volt. Reggeli után elmentünk az augusztus 20-i ünnepi misére, majd ebéd után köszönő imádsággal elhagytuk a helyszínt. Köszönetet mondtunk, hogy végig csináltuk, hogy nem esett az eső, és hogy ilyen jó társaságban tölthettük ezt a hét napot. Ami az egész táborban az egyik legjobb dolog volt, hogy minden nap kaptunk egy kis idézetet és egy szót, ami végigkísért minket az aznapi utunkon.

Gali Mária

Végigolvasva gyermekem írását, azt éreztem, hogy hozzá kell tegyek néhány gondolatot.

Amikor először hívták a szervező pedagógusok Márit a zarándoktáborba, azt gondoltuk, hogy semmiképpen nem engedjük, hiszen ez túl sok, túlságosan megerőltető, túl kicsi még ehhez. Hála Istennek, nem hagyta, nagyon akart menni és addig könyörgött, hogy végül beadtuk a derekunkat és elengedtük. Ez az előző nyáron történt, ekkor még csak negyedik volt. Mi szülők, nagyon izgultunk, de ő nagyon nyugodt volt, és végig is csinálta a 107 km-t 5 nap alatt. Az egyik pedagógus egy messenger csoportba folyamatosan küldött képeket, így mi itthonról is tudtuk merre járnak, mi történik éppen, lélekben ott voltunk velük, ők meg itt velünk. Leírhatatlan érzés volt még nekünk is itthon, amikor elérték a célt, és megérkeztek Mátraverebély-Szentkútra. Óriási hála, öröm és büszkeség volt a szívünkben. Ezért aztán az idei évben már nem is volt kérdéses, hogy elindul-e egy újabb útra, olyannyira, hogy most már az öccse is ment vele, aki még csak harmadikos. A zarándoktábor zárómiséjére mi is elmentünk, ahol a hálaadás közösségében osztozhattunk, nem feledve, sőt közösen kiemelve, hogy mindezért egyes egyedül csak Istené a dicsőség. Csodálatos érzés volt.

Bíztatok mindenkit, ha van rá lehetősége, kicsit se habozzon, küldje el gyermekét zarándokútra! Tapasztaltuk, hogy mind a gyermekeknek, mind a szülőknek olyan lelki feltöltődés, ami hosszú időre ad erőt a mindennapok nehézségeiben; Isten közelében csendben megállni, és ráfigyelve hagyatkozni útmutatásaira.

Jánosi Erika

Kiért szól a csinódi kápolna harangja?

Augusztus elején jutottam el a kis templomhoz, ami mellett a három vastag falában függő harang messzire szól, csengése megéri a falubeliek és a távoli tájakról ide zarándokló vendégek lelkét. Csinód a Csíki havasok csángós települése Csíkcozmás és Csíkszentmárton fölött, az Úz-völgyi temető közelében fekszik, a Keleti-Kárpátoknak azon a vidékén, ahol ezer év során a Keletről támadó pusztító seregek számos alkalommal törtek be a történelmi Magyarországra. 1917 márciusában itt arattak győzelmet – az élete végén Üllön élt – Doberdói Bánlaky József hadvezér vezetésével a magyar egységek a hazánk területére behatolni akaró, túlerőben lévő orosz cári csapatok felett. 1944. augusztus 26-án itt volt Magyarország földjén a második világháború első ütközete a Kárpátokon betörő Vörös Hadsereg és a honvédő székely határőrök között. Az elesett

hősöknek emléket állító katonatemető jelenkori szégyenletes eseményeiről pedig nap, mint nap halljuk a híreket.

Itt, Csinódon, ezen a csöpp kis településen talált igazi otthonára Sepsiszéki Nagy Balázs, akinek életútja több mint tanulságos. Az ifjú néprajzkutató – bár számos más lehetősége is adódott – családjával ide, e szeretett vidékre költözött. Osztozott a helybeliek életével, annak áldott és áldatlan pillanataival. 2014-ben Balázst villámcsapás érte. Hetekig kómában feküdt, sokan már lemondtak életéről, megváltásnak gondolták számára a halált. Am felesége és családja nem adták fel a reményt. Bőjte Csaba atya felhívására sok ezren imádkoztak a megmaradásáért. És megtörtént a csoda. Magához tért a nagybeteg, és elkezdett gyógyulni, mígnem annyira visszanyerte egészségét, hogy folytathatta ismét tevékeny életét. Ekkor fogadalmat tett, hogy hálából kápolnát épít a csinódi hegyoldalon, saját kertjében, a Fenyő feje nevezetű dűlőben.

A Gyümölcsoltó Boldogasszony, vagyis Jézus fogantatásának tiszteletére szentelt kápolna családi erőből, a helybeliek és a környékbeli jószándékú segítők odaadó munkájával, valóságos magyar összefogással 2015 őszén épült meg. Ökumenikus lévén több keresztény egyház is „használja”. Megfogalmazott célja: a magyarság gyarapodása. Gyarapodás tudásban, egészségben, lelkületben és emberszámban. Üzenete, hogy a magyar jövő a magyar anyák méhében lakozik. Ezt a gondolatot az oltár fölött lévő Szűz Mária szobor is jelképezi, hisz áldott állapotban ábrázolja Istennek szent anyját. Ezt idézi a harang hívó szava is.

Ha szép élménnyel szeretnéd magad megajándékozni, nézd meg a „Ketten jösztek, hárman mentek” című filmet a világhálón (26 perc)! Itt többet is megtudhatsz Csinódról, Balázsról, a kápolnáról, esetleg magadról is, a filmben látottak tükrében. És kívánom, hogy te is juss el a Csíki havasok vidékére, a balladák földjére, arra a magaslatra, ahol már itt a Földön is közel kerülsz az Éghez. Mert a csinódi kápolna harangja – akárhol vagy – érted is szól.

Laza István

Mi az a Historia Domus?

A latin nyelvű kifejezés jelentése „háztörténet”. A római katolikus egyházban használatos. A Historia Domus, a római katolikus plébániák, szerzetesházak napi történetét feldolgozó, általában a plébános által vezetett naplószerű könyv. Célja, hogy az egyházközség története első kézből feljegyezve legyen.

Mivel a plébános vagy az általa megbízott személy vezeti, ezért nemcsak a száraz történeti tények, hanem szubjektív megjegyzések, események is feljegyzésre kerülnek.

Célja kettős. Az elsődleges cél, hogy a plébániák és szerzetesházak történeti kutatásának fő forrásává lehessen, a másodlagos cél pedig, hogy a plébános az utódjának információkat, adatokat és – általában szubjektív – benyomásokat is hagyhasson.

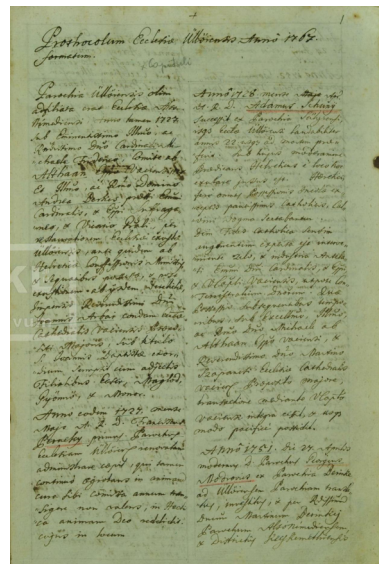
A Historia Domus vezetését egyházmegyei szabályok írják elő, püspöki vizitációkor ellenőrzik.

Az Üllői Egyház jegyzőkönyvét „Historia Domus”-át 1767-ben, azaz 255 évvel ezelőtt kezdték el vezetni.

Az alábbi szöveg a plébánián található legrégebbi történeti feljegyzés latin eredeti szöveg fordítása.

„Az Üllői Plébánia, amely egykor Alsónémedi filiája volt, 1727-ben jött létre Althan Mihály Frigyes váci püspök és Berkes András általános helynök ideje alatt. Az elhagyott templomot, melyet korábban helvét hitvallású lelkészek és hívek birtokoltak, és amely elmenetelük után kiürült, főtisztelendő Arbay János, a váci káptalan korábbi nagyprépostja, saját költségén Keresztelő Szent János tiszteletére helyreállította. A következő filiákat csatolták hozzá: Ecser, Maglód, Gyömrő, Monor. Ugyanezen év májusában kezdte igazgatni a helyreállított Üllői Egyházat az első plébános, főtisztelendő Perneký Ferenc. Nagyon beteges volt, így nem tudta a teljes esztendőt végig pasztorálni, és visszaadta lelkét Teremtőjének.”

Ekkor még a régi templom állt a Templom tér másik oldalán. A mostani templom építése 1752-ben kezdődött, és öt év alatt készült el.

Forrás: LaudateDominum (V. évfolyam (2007) 2-3 szám), szerkesztette: Zentai István

Karitás hírek

Az idei évben sajnos nagy szerepet kapott, és úgy tűnik, a továbbiakban is kapni fog a karitatív szolgálat.

- Február végén egyházközségünk József atya engedélyével és támogatásával, egyesített erővel fogott össze a plébánia hivatal épületének átalakításához, hogy a háború miatt menekülni kényszerült embereket segíteni tudjuk. Volt festés, takarítás, bútorkészítés. Rengeteg felajánlás érkezett, bútorok, konyhai eszközök, ruhák, élelmiszerek és nem utolsósorban pénzbeli adományok. Mindezek mellett nagyon sok segítséget kaptak egyházközségünk tagjaitól a hivatalos ügyek intézésében vagy emberi kapcsolatok kialakításában a menekültek.

Márciustól augusztus közepéig tartózkodtak az ukrán menekültek a plébánián, összesen 6 család, 19 fő használta hosszabb, rövidebb ideig szállásként az épületet. Az adományoknak köszönhetően tudtuk segíteni őket, amíg itt tartózkodtak. Nagyon hálásak voltak a támogatásért.

- Az idén nyáron ismét szerveztünk napközis tábor, amely a zarándokutak tematikája köré rendeződött. 40 gyerek vett részt az öt napos táborban. Egyházközségünk tagjai önkéntesként vállalták a tábori programok lebonyolítását, ami nagyon mozgalmas és változatos volt. A nyári táborra támogatást igényeltünk a központi karitástól, amit meg is kaptunk. Ez az összeg 75%-ban fedezte a tábor költségeit.

- A központi karitás jóvoltából az idei tanév elején 8 gyermeket tudtunk anyagilag támogatni az iskolakezdésben.

Vida Bernadett

Ukrán menekültek a parókia előtt

Református hírek

Dr. Kun Mária Nagytiszteletű Lelkipásztor 29 év Üllön végzett szolgálat után nyugdíjba vonult. A helyi presbitérium választása alapján Oláh Pál Olivér lett az új lelkipásztor. A borsodi származású, ide Székesfehérvárról érkezett fiatal lelkész feleségével és két éves kislányával költözött Üllőre. Jó egészséget, hosszú ideig tartó eredményes hitéleti munkát és egyházaink között tartalmas együttműködést kívánunk!

Laudate Dominum

Az Üllői Katolikus Egyházközség lapja,

XX. évfolyam 1. szám

Felelős kiadó: Virágh József plébános

Szerkesztették: Bayer Erika, Mezei Zsófia, Laza István és Fazekas-Szűcs Péter

Munkatársak: Jánosi Erika, Rauscherné Horváth Gyöngy, Vida Bernadett, Bali János, Farkas Vajk, Zentai István

Szerkesztőség elérhetősége: 2225 Üllő, Templom tér 4.
Tel.: 06-20-912-6186

Az Üllői Katolikus Karitás
2022. október 29-én (szombaton)

Jótekonysági Bál

rendez,

amelyre Önt és családját tisztelettel meghívjuk.

Helyszín: Kiss Sándor Művelődési Ház.

Program: 19:00 órákor megnyitó,
vacsora, tombola, büfé.

Az est jó hangulatáról gondoskodik:

Jerzsele Family

Jegyek megvásárolhatók (10.08-tól), amelynek ára:

4000 Ft/fő felnőtt, 1500Ft/fő gyermek.

Szentmisék előtt és után a templomban és
a megbízott jegyárutól.

Pártolójegy is vásárolható!

Érdeklődni a 0630 722 4011 telefonszámon lehet.

A bál bevételét a közösségi ház további építésére fordítjuk.

Tombola felajánlásokat kérünk és köszönettel fogadunk!

Szeretettel várunk minden szórakozni és táncolni szerető vendéget!

Laudate Dominum újságunk hosszú hónapok kihagyása után jelenik meg ismét. Szeretnénk a Tisztelt Olvasó véleményét, meglátásait, javaslatait kérni a kiadvány tartalmával, formájával kapcsolatban, hogy minél több hívő számára legyen érdekes és tartalmas a munkánk.

Kiadványunk szerkesztői és a cikkek írói térítés nélkül végzik önzetlen tevékenységüket. A nyomtatás viszont pénzbe kerül. Szeretnénk, hogy az újság ezután is ingyenes legyen a hívők számára, ezért várjuk mindazok anyagi támogatását, akik így kívánnak hozzájárulni a Laudate Domine jövőbeli megjelenéséhez.

Köszönettel: szerkesztőség

"Így zokogunk, így hódolunk Mária szent nevednek;

így remélünk, halunk, élünk jó anyai szívednek.

A magyar szent hazát, s angyali koronát

Ajánld föl az egeknek!"

Gimesi gyűjtemény (1844)

**Mostani számunk nyomdai kivitelezéséhez
őt hívő társunk fedezte a költségeket. Mind a
kiadó, mind a szerkesztők, mind az olvasók
nevében szeretnénk kifejezni hálás
köszönetünket!**